

Dyrlægen, der var renonce, lod sig imidlertid ikke føre bag Lyset.

„Det er vist en Farisæer!“ brummede han og stak med Trumf.

Paa Skolelærer Mortensens Pande begyndte allerede de første klare Svedperler at piple frem.

Dyrlægen spillede en lille Spader; Købmanden stak med Kongen; Mortensen maatte bekende.

Men nu kom der Hjerter igen fra Villing. Mortensen bekendte med sin Konge; Dyrlægen stak med Trumf og spillede Spader Dame ud.

Mortensen, der havde set, at Aggerbølle endnu sad med Kongen, tredje i Trumf, forstod nu, at han var fortabt. Hans Støvler holdt op at knirke, og hans Ansigt blev hvidt som en Gibsmaske.

Da lod han ubemærket den lille Spader, han skulde bekende med, falde ned i sit Skød og derfra glide mellem Knæene ned paa Gulvet, hvor han stille satte Foden paa den. Samtidig stak han Damen med en lille Trumf. Derpaa kastede han sine to Matadorer og sin tredje Hjerter paa Bordet saa hurtigt efter hinanden, at han kunde faa Lejlighed til uset at erstatte det manglende Kort med et andet fra sine indvundne Stik; og i den almindelige Omtaagethed lagde ingen Mærke til, at en Trumf-Seks fra hans andet Stik gik igen i det sidste.

Skolelærer Mortensen vandt til alles Overraskelse sin Solo, og Spillet blev endelig afsluttet.

I det samme slog ogsaa det lueforgyldte Ur oppe paa Chiffonieren fire smaa mindelige Slag. Med et fromt Smil samlede Mortensen sine samvittighedsfuldt opstablede Pengestykker og puttede dem ned i en gammeldags Skindpung, som han derpaa forvarede paa Bunden af sin alendybe Bukselomme, idet han omhyggeligt knappede over den.

I Døren ind til Sideværelset viste sig i det samme Værtens lille forvoksede Kone, der havde siddet og sovet inde ved Kakkelovnen i et stort Uldsjal. Med en neppe hørlig Stemme, der skulde lade fornem, og en kejtet Bevægelse af sin visne Haand bød hun Herrerne ind til „en lille Forfriskning“. Samtidig rejste